

Štev. 8.

V Ljubljani, 1. velikega srpana 1914.

Leto XV.

FR. ROJEC:

Visoki gost.

Mladinska dvodejanjka.

O s e b e : Sosed, dve sosedi, kovač Matijec, Jurček, Katrica.

II. dejanje.

Na cesti pred vasjo stoji slavolok.

(Dalje.)

Prva soseda

Res! A če v svoji jaz modrosti
 sosedove ne bi skrivnosti
 izvohala, med nas dospel
 visoki gost bi in odšel;
 mi pa za njim bi s praznim žepom
 zijali lačni, žejni vsi!
 Zato zdaj z novim pridem sklepom:
 največ v moj žep naj odleti,
 ko bomo si denar delili!

Matijec.

Brez mene bi ga ne dobili;
 kdo drugi bi tako lepó
 znal milijonarja počastiti
 ter s tem srce mu in rokó
 odpreti, njega omamiti.

da bo med nas zlato sejal
kot sam bi Antekrist že vstal!
Zato pa si izgovorim:
denarja jaz največ dobim!

Druga soseda

Kaj, še prepirala se bosta?
Saj od visokega ni gosta
nam padel vinar še noben!
Dokler ni medved ustreljen,
pa dobro ni prehiter biti
in na njegovo kožo piti!

Matijec

Kdo bi tako neumen bil,
da tu zastonj bi se pctil?
Mi že ne, mora nas plačati;
če se na to ne spomni sam,
pa pismo hočem mu pisati,
kot jaz ga le pisati znam . . .
In pili bomo, primojruga,
da bo zbežala vsa naduha!
Na ta način sedaj ga spet
še litrček tu izpraznimo!
Čemu stiskali bi za svet,
saj tukaj enkrat le živimo!

(Stopi na rob ceste, pobere tam prazno litrsko steklenico in jo pomoli prvi sosedi.)

Prva soseda

(vzame steklenico).

Sram gostov bo me in krčmarja,
če več ne dal bi brez denarja!

Matijec.

Zastavi mu naš slavolok
in vse, kar zanj nam obljubuje
iz bogatinovih se rok:
to menda vendar zadostuje!

Prva soseda.

O, to pa, to! Zdaj pa že grem,
saj še kaj več prinesiti smem!

(Odide.)

Jurček, Katrica

(prideta iz vasi. Jurček nese v rokah dva šopa na lesene paličice pritrjenih zastavic; Katrica pa je belo oblečena in drži v desnici šopek).

Jurček.

Še te zastavice mi, oče,
priprnite gor na slavolok!

Matijec.

Vseh porabitij ni mogoče,
le nekaj mi jih daj iz rok!
Otrokom bomo druge dali;
da bodo z njimi pozdravljali!

Jurček

(mu dá nekaj zastavic).

Druga sosed.

Ti, Katrica, pa danes vsa
tako si zala in brhkà,
da skoraj bi te ne spoznala!

Katrica.

Seveda, saj jaz šopek ta
gospodu bom v pozdrav podala!

Matijec.

In kaj pri tem storila še,
kaj si se naučila še?

Katrica

(stopi pred slavolok in se prikloni).

Gospodu bom se priklonila
in ga tako nagovorila:
»Pozdravljen, naš visoki gost!
Tako ta slavolok preprost
z napisom svojim te pozdravlja!
Če ti bi videl nam v srce,
zagledal bi pa, da postavlja
tam krasen se oltar zaté,
kjer se ljubezen bo vžigala
in tebe povelicevala!
Saj ti si naš rojak, naš brat
in zraven tega še bogat,
da naše siromaške koče
s cekini lahko bi pokrtil
in kakor kak dobroten oče
skrbi in solze nam sušil!
Zato ti kliče vas uboga:
Bog živi te še leta mnoga!«

